

Biskop Atle Sommerfeldt

Preken ved visitas i Skjeberg 16.9.2012

2.Mos.16,11-18 (fortellingstekst)

Gud, mirakelmannen?

Det fortelles at en av mine forgjengere under en visitas for et par hundre år siden eller så, var meget imponert over det nybrottsarbeidet en av bøndene hadde gjort siden siste visitas. Den høstdagen sto kornet gyllent og klar til innhøsting. I samtalen med bonden ga biskopen klart uttrykk for at han regnet med at bonden takket Gud for den flotte åkeren og den gode grøden. Bonden, som nok må ha vært en av de større bøndene her i Skjeberg, så på åkeren og på biskopen, og tenkte seg om før han svarte. Jo, han takket nå Gud for mye. Men biskopen skulle ha vært her da Gud drev landet alene. Da hadde det blitt lite brød til barneflokkene.

Dagens fortelling fra Sinaiørkenen for 3000 år siden kan kanskje høres slik at vi, bare troen er sterk nok, kan forvente at kjøleskapet vårt fylles av mat ved en guddommelig husnise som tusler rundt om natten mens vi sover og gjør gode mirakler for oss.

Hadde dette vært fortellingens poeng, hadde den neppe blitt fortalt i tusen slektsledd. Det ville vært for mange som hadde reist seg i benkeradene og fortalt at de aldri hadde erfart slik mirakler i sitt spiskammer eller på sine jorder. Guds omdømme ville blitt sterkt svekket og menneskene hadde latt ham avgå en stille død.

Det er da også noe annet enn forventingen om at mirakler som skal skaffe det daglige brød, som er grunnen til at denne fortellingen lever også i vår tid.

Gud tar i mot våre klager

Gud hadde hørt folkets klage og sett deres lidelse som undertrykte slaver i Egypt. Gud hadde utrustet Moses til å lede folket ut av slaveriet. Nå var folket fritt, men sultent. Da klaget de igjen, for nå var det sulten som gnog. Og i Egypt hadde det tross alt vært mat.

En kunne kanskje ha tenkt at Gud var lei av folkets klaging. Men slik er ikke Gud. Gud ser at folket er sultent og han hører deres klage. Gud straffer ikke mennesker som sliter med livene

sine, som roper ut sin frustrasjon, bitterhet og klage. Gud straffer ikke folket, men gir dem tvert om det de har behov for. Slik er vi alle invitert av Gud til å legge våre liv og erfaringer fram for Gud i ærlighet, med klage og med nød. Gud avviser oss ikke, men tar alt dette til seg.

Det er mat nok til alle

Gud gir folket klare instruksjoner om hvordan folket skal håndtere de ressursene Gud lot naturen stille til rådighet for folket. Folket skulle arbeide på marken og ressursene naturen ga skulle fordeles etter hvor mange mennesker som var i hvert telt. Det skulle ikke samles i lader. Ingen skulle samle mye og selge videre og slik tilrive seg makt over de andre. Gud utleverte folket til hverandre for at naturressursene ble fordelt for å dekke alles behov.

Bonden vår hadde rett i sin samtale med biskopen. Gud utrustet bonden med arbeidskraft og kunnskap slik at jorda ble dyrket og ressursene ble gjort tilgjengelig for familien. Det er slik Gud arbeider også i vår tid. Gud utrufter oss med ressurser til å frembringe vårt daglige brød enten vi arbeider i industrien, i jordbruket eller i tjenestesektoren. Vi er gitt ressursene for å sikre oss vårt daglige behov. Derfor er ethvert yrke og enhver aktivitet som gjør at hverdagen vår går rundt og holder oss og familien i gang, å leve i Guds ledelse.

Gud legger hele tiden forholdene til rette for at vi alle sammen skal få nok. Men det er ikke nok for alles grådighet. Også i vår tid er det for mange som holder sine ressurser for seg selv. De nekter å se dem som en del av fellesskapets ressurser som skal sørge for at vi alle lever et godt liv. Fortellingen i dag handler derfor også om hvor viktig det er å sørge for at ressursene her i Skjeberg fordeles. Vi må sørge for at lokalsamfunnets ledere gis mulighet til å «berge de fattiges liv» slik de påbys i Salme 72. Og vi må sørge for at vi som nasjon mobiliserer slik at ingen mennesker i vår tid skal behøve å dø av sykdommer som kan helbredes og legge seg om kvelden uten å vite om det er mat nok til hele familien i morgen.

Gud gir oss brød for evigheten

Vi er alle pilgrimer. Livet vårt er en vandring i sorg og glede fra fødsel og døpefont til død og kirkegård. Det er en svimlende tanke for meg å la det synke inn at i denne kirken har mennesker hatt pilegrimsrast i 900 år.

Vår livsvandring blir en ørkenvandring i selvoppholdelsens og dødens skygge dersom vi unnlater å se Guds fabelaktige handlinger som vil bringe oss fra død til liv, hver dag og i all evighet. Den kristne kirke lever i tilliten til at Jesus taler sant når han sier at han er det livets brød Gud gir menneskene. Min forgjenger Per Lønning sier det presist: «Vil vi forstå Mose ørkenunder, får vi gå videre til Jesus»..

Jesus er livets brød. Da utvides perspektivet. Livets brød gis ikke til ett folk, men til alle folkeslag. Livets brød metter oss ikke bare en dag, men i all evighet. Men først og fremst sanker vi ikke selv livets brød. Jesus gir oss livet i gave, gratis, i nåde. Vi gis det i døpefontens vann, i brødet og i vinen når vi samles ved Herrens bord.

I dette måltidet gis vi del i Guds seier over fortvilelse, urettferdighet og nød og holdes fast i Guds kjærlighet gjennom nød, sorg og død. Da mottar vi livets brød.

«Da sa de til ham: Herre, gi oss alltid dette brødet. Jesus svarte: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke sulte, og den som tror på meg, skal aldri tørste (..) For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag».

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd, som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet. Amen.